

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2004, č. j. 46 Az 909/2003 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 8. 6. 2004, č. j. 46 Az 909/2003 - 17, odmítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2003, č. j. OAM-7580/VL-14-C10-2001, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Současně žalovaný vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného usnesení k závěru, že žaloba žalobce ze dne 24. 9. 2003 byla podána opožděně, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen s. ř. s.), odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen stěžovatel) kasační stížnost, v níž nesouhlasil s napadeným usnesením. Namítal, že důvody pro napadení předmětného rozhodnutí spatřuje ve skutečnostech uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel zpochybnil doručení rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu. Usnesení Krajského soudu stěžovatel vytýká nedostatečnost odůvodnění a důkazů, považuje jej proto za nepřezkoumatelné. Stěžovatel navrhoval, aby rozhodnutí Krajského soudu v Praze bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení, současně žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2004, č. j. 46 Az 909/2003 - 17, bylo stěžovateli doručeno v sobotu dne 3. 7. 2004, což stěžovatel potvrdil svým podpisem, jak vyplývá z připojené doručenký.

Napadené usnesení obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení napadeného usnesení je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Praze.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 3 téhož ustanovení, případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno v sobotu dne 3. 7. 2004. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v neděli dne 4. 7. 2004 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pondělí 19. 7. 2004 (§ 40 odst. 3 s. ř. s.), tj. nejbližší následující pracovní den po sobotě 17. 7. 2004 (§ 40 odst. 2, 3 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 19. 7. 2004 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla zástupcem stěžovatele podána Krajskému soudu v Praze prostřednictvím držitele poštovní licence až dne 7. 4. 2005, na poště P. 13, pod R008167, tedy opožděně.

Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že kasační stížnost je opožděná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2004, č. j. 46 Az 909/2003 - 17, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť byla podána opožděně. Za této situace se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcnými námitkami stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti, ani žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu